

Spørgsmaalet, naar dette henvises til Domstolene, have Sæde.

Ministeriet har anseet det for hensigtsmæssigt, at det, naar et Retsspørgsmaal foreligger Sessjonen til Afgjørelse, ikke ubetinget gjøres den til Pligt at afgjøre Spørgsmaalet ved en formelig Kjendelse, der kun vilde kunne forandres ved Indankning for Høiesteret. Det vil undertiden hælde, at navnlig den, med Hensyn til hvem der er Spørgsmaal om, hvorvidt han er Værnepligten undergivet eller ei, ikke ved sit Møde for Sessjonen har de Bevisligheder, hvorpaa han vil støtte sin Paastand, paa rede Haand. Han vil da af Sessjonen, der efter Sagens Natur kun vil kunne tilstaae den Paagjældende en ganske kort Udsættelse, blive kjendt værnepligtig og behandlet til Udskrivning. Naar den Paagjældende imidlertid senere kan tilvejebringe yderligere Oplysninger, vil det kunne være af særdeles Betydning for ham, at han ikke ubetinget behøver at indanke Sagen for Høiesteret, men ved med sine yderligere Bevisligheder at henvende sig til Justitsministeriet kan opnaae en foreløbig Suspension af den ham overgaaede Sessjonsbehandling og Sagens Henvisning til Afgjørelse ved formelig Kjendelse af næste ordentlige Sessjon eller en overordentlig af Udskrivningschefen, det vedkommende kommunale Medlem og Lægsforstanderen bestaaende Sessjon. Gives da hans Paastand Medhold, bortfalder Sessjonsbehandlingen, i modsat Fald træder den igjen i fuld Kraft, medmindre han inden den foreskrevne Frist indanker Kjendelsen for Høiesteret.

Med Hensyn til de nærmere Regler for Sagens Behandling for Sessjonen og for Kjendelsernes Indankning for Høiesteret har man i det Væsentlige holdt sig til den Praxis, der i saa Henseende har uddannet sig i Genhold til de i den oftnævnte Fr. af 8de Mai 1829 § 20 givne herhenhørende Bestemmelser.

Til §§ 11—22.

Disse Paragrafer, der indeholde Reglerne for de Værnepligtiges Forpligtelse til at fremstille sig for Sessjonerne og for selve Sessjonsbehandlingen ere ikke i noget væsentligt

Bunkt forskjelligt fra de tilsvarende Bestemmelser i den nugældende Lovgivning. Man har anseet det for hensigtsmæssigt i 2 særskilte Paragrafer (§§ 11 og 12) at samle Bestemmelserne om, i hvilke Tilfælde de Værnepligtige under Strafansvar ere forpligtede til, og i hvilke Tilfælde de, uden at være forpligtede dertil, ere berettigede til at fremstille sig for Sessjonerne til Bedømmelse og Behandling.

Udkastets § 13 svarer til Værnepligtlovens § 18. I Motiverne til det i forrige Rigsdagsamling forelagte Udkast til Lov om nogle Forandringer i Værnepligtloven har Ministeriet gjort Rede for Grundene til, at Forlodsudskrivning og forlænget Tjenestetid ikke længer bør anvendes som Straf. Uagtet § 4 i Ministeriets ovennævnte Udkast i det Væsentlige uforandret blev optaget i Folkethingsudvalgets Udkast, har Ministeriet dog noget omændret den tilsvarende Bestemmelse i nærværende Udkast. Ministeriet maa nemlig ansee det for mindre hensigtsmæssigt, at der saa skarpt, som skeet er i det af Ministeriet i forrige Rigsdagsamling forelagte Udkast, skelnes mellem, om den Udeblevne er tjenstdygtig eller ei, saaledes at dette Moment endog ubetinget medfører Anvendelsen af forskjellige Straffearter for den, der anden Gang er udebleven. At dette Moment i den nugældende Lovgivning tillægges en saadan Indflydelse, er formentlig begrundet i, at den Straf, der anvendes paa den Tjenstdygtige, nemlig forlænget Tjenestetid, efter sin Natur er uanvendelig paa den Utjenstdygtige. At en saa skarpt Adskillelse bibeholdes, vil have til Folge, at Ingen kan tiltales for Udeblivelse fra Sessjonen, forinden hans Tjenstdygtighed er bleven bedømt enten af en Sessjon eller ved en Afdeling, hvilket formentlig vil være mindre hensigtsmæssigt. Naar Domstolene kunne tillægge den Utjenstdygtighed, der klart fremgaaer af den Paagjældendes Legemsbestaffenhed, Betydning som en formildende Omstændighed, ere de Hensyn, der bør tages til dette Moment, formentlig fyldestgjorte.

Da den Udeblivendes Afgivelse til Tjeneste uden foregaaende Sessjonsbehandling i sig ikke er hensigtsmæssig baade fordi Udskrivnings-